

nesketomme By, hvis mange smaa Frugthaver endnu stod i halvvisent Blomsterflor. Da han var kommen et Stykke ned ad Skrænten, standsede han pludselig, — han havde faaet Øje paa Hansine, der sad paa Hugude i det lille Vænge bag Forældrenes Hus ifærd med at give et moderløst Lam Mælk af en Patteflaske. Fortryllet af dette Syn blev han længe staaende ganske stille med et lykkeligt Smil om sine Læber. Hun var klædt i den samme kirsebærrøde Søndagskjole, som hun havde haft paa den første Gang, han rigtig saae hende, og hvori han derfor fandt hende allersmukkest. Dertil bar hun et hvidt Forklæde og en stor, hvid Solhætte, der skjulte hele Hovedet.

I et pludseligt Anfald af Overgivenhed, der fik ham til at glemme, at det var Kirketid, satte han Hænderne for Munden og raabte: „Kukkuk!“ Hun saae hurtigt op; og da hun opdagede ham, nikkede hun op til ham men forlod ikke sit Lam. Først da han naaede helt hen til hende, rejste hun sig og gav ham Haanden. Med et „Du kære“ slog han Armen om hende og trykkede et Kys paa hendes friske Kind. Hun var efterhaanden bleven temmelig fortrolig med deres Forhold men blev dog endnu rød, hver Gang han kyssede hende; og for at skjule sin Undseelse gav hun sig nu straks og ivrigt til at fortælle om alt, hvad der var sket i Hjemmet, siden de den foregaaende Aften skiltes — om en So, der havde faret, om en Ko, der om Natten havde revet sig løs i Stalden, og om Fløden, der ved Kærningen ikke havde villet give Smør. Emanuels Optagethed af Marken og Stalden havde genvakt hendes egen Interesse for alle disse hverdagsagtige Ting, havde ligesom forædlet dem og i det hele fornyet Hjemmet for hende.

Han havde imidlertid stukket sin Haand ind under hendes Arm, og i langsom, fortrolig Gang fulgtes de ned imod Gaarden. Her stod Else halvt afklædt bag det aabentstaaende Sovekammervindu ifærd med at